

Çocuk ve Hayvan Kütüphanesi

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Hayvan Kütüphanesi

Aysel Banu YAVUZAL

Leo hayvanları dünyadaki her şeyden çok severdi. Karıncaların kaldırımında yürüyüşünü ve kuşların meşe ağacına yuva yapışını izlerdi. Kırmızı tişörtünde bir tilki vardı ve sarı sırt çantasında hayvan çizimleriyle dolu bir defter taşırdı. Ama Leo, hayvanlara duyduğu sevgiyi biriyle paylaşmak istiyordu. Güneşli bir sabah aklına harika bir fikir geldi: hayvan hikâyeleriyle dolu bir kütüphane!

Leo'nun komşusu Gül Nine küçük ve hafifçe kamburdu; gümüş rengi topuzu ve ahşap bir bastonu vardı. Leo'nun planını dinledi ve sıcacık gülümsedi. "Garajımda eski bir ahşap raf var," dedi. "Onu hayvan kütüphanen için alabilirsin." Leo'nun koyu kahverengi gözleri parladı. Gül Nine'nin yardımıyla rafı ön bahçesine taşıdı ve büyük meşe ağacının altına yerleştirdi.

Leo'nun en iyi arkadaşı Mira, yuvarlak gözlükleri ve uzun kestane rengi örgüsüyle geldi. Okyanusu severdi ve denizdeki her balığı bilirdi. "Kitapları düzenlemene yardım ederim," dedi. Birlikte "Hayvan Kütüphanesi: Herkes İçin Hikâyeler" yazan bir tabela yaptılar. Leo'nun aralıklı dişli gülümsemesi iyice genişledi. "Farklı yaşam alanlarındaki hayvanlarla ilgili kitaplara ihtiyacımız var," dedi. "Ormanlar, okyanuslar, çöller ve daha fazlası!"

Mira yunuslar, balinalar ve parıldayan balıklarla ilgili büyük bir kutu kitap getirdi. "En sevdiğim yaşam alanı okyanus," dedi turuncu atkısını düzeltirken. Küçük bir balığın büyük bir köpekbalığına yardım ettiği bir hikâye yazdı. Leo da tilkiler, aylar ve baykuşlarla ilgili kitaplarını ekledi. Raf dolmaya başladı. "Şimdi başka yaşam alanlarından hikâyelere ihtiyacımız var," dedi Leo. "Hadi arkadaşlarımızdan yardım isteyelim!"

Kısa boylu, yapılı ve geniş, neşeli bir gülümsemesi olan Sam, kaplumbağa yamalı yeşil kapüşonlusuyla geldi. "Ben çölleri severim!" dedi. Develer, yılanlar ve büyük kulaklı tilkilerin çizimlerini getirdi. "Kuzenlerimde de çöl hayvanlarıyla ilgili kitaplar var," dedi. Mavi bir şapka çıkarıp taktı. "Onları yarın getireceğim!" Leo ellerini çırpı. Hayvan kütüphanesi büyüyordu!

Haber mahalleye yayıldı. Çocuklar yağmur ormanları, dağlar ve otlaklarla ilgili kitaplarla geldiler. Bir kız, ormandaki yavaş bir tembel hayvanla ilgili bir hikâye getirdi. Bir oğlan, ormandaki meşgul bir kunduzla ilgili bir masal paylaştı. Leo kitapları yaşam alanlarına göre ayırdı. Mira renkli etiketler yaptı. Sam rafları süslemek için çöl hayvanları çizdi. Herkes yardım etmek istiyordu.

Gül Nine her öğleden sonra kütüphaneyi ziyaret ederdi. Katlanır bir sandalyeye oturur ve gençken gördüğü hayvanlarla ilgili hikâyeler anlatırdı. "Bir keresinde bir anne geyiğin yavrusuna meyve bulmayı öğrettiğini izlemiştim," dedi, yumuşak gri gözleri parıldayarak. Çocuklar kocaman gözlerle dinlediler. Leo, Gül Nine'nin hikâyelerinin kitaplar kadar önemli olduğunu fark etti.

Bir gün Amy adında küçük bir kız kütüphaneye geldi. Üzgün görünüyordu. "Hayvanlarla ilgili hiç kitabım yok," diye fısıldadı. Leo bir an düşündü. "Bizimkilerden birini ödünç alabilirsin," dedi. "Ve duvarımız için bir resim çizebilirsin." Amy'nin yüzü aydınlandı. Yağmur ormanından rengârenk bir papağan çizdi. Leo onu gururla kütüphane rafına astı.

Hayvan kütüphanesi sokağın en hareketli yeri oldu. Çocuklar okuldan sonra okumak ve paylaşmak için geliyorlardı. Kunduzların barajları nasıl yaptığını ve develerin suyu nasıl depoladığını öğrendiler. Kutup aylarının buzlu yaşam alanlarında yaşadığını ve kelebeklerin binlerce kilometre yol kat ettiğini keşfettiler. Her hikâye onlara dünyanın şaşırtıcı hayvanları hakkında yeni bir şey öğretti.

Ama bir öğleden sonra şiddetli bir rüzgâr kitapları raftan uçurdu. Sayfalar her yere dağıldı. "Olamaz!" diye bağırdı Mira, çilli yüzü endişeliydi. "Hikâyelerimiz!" Sam çöl tilkileriyle ilgili uçan bir kitabı yakalamak için koştu. Leo derin bir nefes aldı. "Endişelenme," dedi. "Bunu birlikte düzeltebiliriz. Hadi her sayfayı toplayıp yeniden düzenleyelim."

Bütün çocuklar yardım etti. Çalılarının altına süründüler ve ağaçların arkasına uzandılar. Gül Nine saksısının içinde okyanus kaplumbağalarıyla ilgili bir kitap buldu. Sam'in kuzenleri çitin yanında dağ keçileriyle ilgili sayfalar buldular. Mira kurtarılan kitapları düzgün yığınlar halinde düzenledi. "Harika bir takımız," dedi gözlüklerini yukarı iterek. Leo gülümsedi. "Nezaket ve takım çalışması her şeyi çözebilir!"

Rüzgârdan sonra Leo'nun aklına başka bir fikir geldi. "Hadi kendi hayvan hikâyelerimizi yazalım!" dedi. "Kütüphane için özel bir kitap yapabiliriz." Mira yardımsever bir köpekbalığı hakkında yazdı. Sam gölgesini paylaşan bir çöl kaplumbağası çizdi. Amy teşekkür etmeyi öğrenen bir papağan hakkında yazdı. Gül Nine onlara bilge yaşlı bir baykuş hakkında bir hikâye anlattı ve birlikte yazdılar.

Bütün hikâyelerini büyük bir dosyaya koydular. Kapağa Leo bir tilki, bir yunus, bir deve ve kitap tutan bir baykuş çizdi. "Bu bizim dostluk kitabımız," dedi. "Hikâyeleri paylaştığımızda hayvanlara ve birbirimize önem vermeyi öğrendiğimizi gösteriyor." Çocuklar sevinçle bağırdılar. Hayvan kütüphanesinin artık herkese ait özel bir kitabı vardı.

Hayvan kütüphanesinin haberi daha da yayıldı. Anne babalar çocuklarıyla okumaya geldiler. Öğretmenler ziyaret edip edemeyeceklerini sordular. Leo'nun küçük ön bahçesi her zaman kahkahalar ve öğrenmeyle doluydu. "Harika bir şey başlattın," dedi Gül Nine ona. "Bilgi ve nezaket birlikte büyür, tıpkı bir bahçedeki tohumlar gibi." Leo'nun kalbi sıcacık ve dopdolu hissetti.

Leo kalabalık raflara ve etrafındaki mutlu yüzlere baktı. Hikâyeleri paylaşmanın herkesin hayvanları daha iyi anlamasına yardımcı olduğunu öğrenmişti. Çocuklar bir yunusun okyanus evini ya da bir devenin çöl yaşamını okuduklarında, o yerleri korumak isterler. "Hepimiz hayvanlara karşı nazık olabiliriz," dedi Leo. "Ve bu bir hikâyeye başlar."

Hayvan kütüphanesi hâlâ meşe ağacının altında duruyor; kitaplar, çizimler ve birçok yaşam alanının hikâyeleriyle dolu. Çocuklar gelip gidiyor, kitap ödünç alıyor ve yenilerini getiriyorlar. Leo, paylaşılan her hikâyenin dünyayı biraz daha nazik yaptığını biliyor. Ve sevicecek hayvanlar ve anlatılacak hikâyeler olduğu sürece, hayvan kütüphanesi her zaman mutlu bir yer olacak.